

отъ 40 дена по твое желание. Ти го знаеш добре ксе е и защо си го наклеветилъ . . . Утре рано да отидешъ при прокурора, да кажешъ, че оттегляшъ обвинението си противъ него, да поискашъ незабавното му освобождение и да му занесешъ нѣколко желтици, че момчето умира отъ гладъ . . . А каквото си видѣлъ тази ношъ само ти, азъ и отворената ти съ златото каса ще го знаятъ. Ако не изпълнишъ заповѣдта ми още като съмне, нѣкоя заранъ градъ Браила ще се попита : кжде бѣше кжщата на Иванча Минковъ ?

Минковъ. А ти ? Нѣма ли да си вземешъ ?

Ботевъ (плюе съ презрание въ касата). Сбогомъ ! (Премѣта се презъ прозореца),

Хъ шоветъ (тревожно). Обещали ? (Свѣтка се, прозорецътъ се затваря).

Ботевъ. Какво ще прави ?

(Изъ градината изниква нѣкаква сѣнка, чува се тихъ зовъ):

Бай Христо, бай Христо . . .

Хъ шоветъ (тревожно). Кой е ? Какво има ?

Троянчето. Ха ! Сгацили сж ни !

Къосето. Охъ ! Капнахъ ! Дирихъ ви навсѣкжде . . .

Отъ Минчо научихъ, тукъ да ви подиря. Чакахъ, чакахъ вѣнъ, край оградата . . . Охъ ! (Задушва се сякашъ).

Ботевъ. Тихо ! Лудъ ли си ? Какво си се разбѣбралъ ! (Изведнажъ се сепва).

Троянчето. Я да се очистимъ най-напредъ отъ тука ! Стариатъ да не ни обеди !

Ботевъ. Ако смѣе . . . (Сцената се върти, тѣ приближаватъ оградата, и се сгушватъ подъ нея). Ш-ш-ш ! Стражата минава ! (Лѣгатъ на земята. Чуватъ се стѣпките на караула, отминаватъ).

Троянчето. Е ? Колко взе ?

Ботевъ (духва прѣститѣ си). Толкозъ !

Дишката (цѣлува му ржа). Бай Христо, ти си светецъ човѣкъ . . .

Троянчето (плюе на земята). Язъкъ ! (Прескача оградата следъ него и Иванъ Дългиятъ).

Ботевъ. Е, Къосе ? Ще говоришъ ли ? (Навѣнъ отъ оградата се чува тънко изсвирване). *Звукъ*

Дишката. Хайде, свирятъ ! Нѣма никси ! (Прескача оградата).

Къосето (бавно и глухо). Левски е заловенъ отъ турцитѣ !

Ботевъ (разтърсва го за раменетѣ, свѣтковица). Какво ! Кой каза ? Лъжа е !

Къосето. Вчера две отъ момчетата минали Дунава и донесли вестта . . . Предали го наши хора въ едно ханче край Ловечъ . . . (Вѣнъ пакъ се изсвирва).